

פרשת נשא

כל הבקר לעולה (ז, פז)

וצ"ב ממה דכתיב (לקמן פסוק פח) וכל בקר זבח השלמים, ויש לדקדק דגבי עולה הקדים בקר לעולה כלומר בקר המיועד לעולה ואפשר דאינו קדוש עדיין אך בשלמים משמע דקדוש הוא מכבר דכתיב בקר זבח השלמים,

ויש לבאר עפ"מ דאיתא (נדריים ט, ב) אמרו על הלל הזקן שלא מעל אדם בעולתו כל ימיו, מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה, ע"כ. ואפשר דהכא נמי בעולה וחטאת דאית ביה מעילה הביאום חולין והקדישום קודם סמיכה, אך שלמים דלית בהו מעילה הקדישום קודם הבאה וזהו דאמר הבקר לעולה היינו חולין המיוחד לעולה ובשלמים כתיב בקר זבח השלמים דקדשו כבר קודם הבאה.

והנה לרבי ישמעאל דס"ל (חולין טז, ב) דבמדבר נאסר להם בשר תאווה ורק באופן שהביאו שלמים הותר לאכול בשר, בלא"ה אתי שפיר, דכיון ורוב הבהמות עומדים לשלמים שזהו צורך קבוע בכדי לאכול בשר לכך נקט בקר זבח השלמים דרוב הבקר עומד לשלמים וע"ש סופו נקראו בשר שלמים, אולם בעולה וחטאת שאין הם צורך קבוע שבאות על חטא נקט בקר לעולה שעתה יחדוהו לעולה.

מקור: משך חכמה